

βγάζω βούτυρο, ἀρμέγω, παχνιάζω, φορτώνω . . .

— "Ελα σύ, πολύξερη καὶ χρυσοχέρα, τῆς ξαναφωνάζει· ή μάνα της' ἔλα σύ, ποὺ ξέρεις καὶ φορτώνεις, γιὰ δίπλωσε τὴ φλοκάτα σου στὸν ὄμρο, καὶ νὰ κατεβάσωμε αὐτὸ τὸ μεγάλο ξύλο, καὶ κόντεψε τὴ γλῶσσα σου, καημένη, νὰ μὴ στὴν ξεριζώσω !

27. ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

"Απόγεμα φθινοπωρινό. Τὰ παιδιά τοῦ Ἐλατοχωριοῦ βρίσκονται στὴν αἴθουσα τοῦ σχολείου.
"Εξω βρέχει πολύ, ἀρκετὴ ὡρα.

Στὸ διάλειμμα τὰ παιδιά ξεπετιόνται χαρούμενα στὸ προαύλιο τοῦ σχολείου καὶ μαζεύονται δλα κάτω στὸ ύπόστεγο, γιατὶ ἡ βροχὴ ξακολουθεῖ ἀκόμα.

Τέλος ὑστερὸς ἀπὸ ἀρκετὴ ὡρα τὰ σύννεφα, ἐκεῖ κατὰ τὰ δυτικὰ τοῦ ὁρίζοντα παραμέρισαν, καὶ οἱ ἀχτίδες τοῦ ἥλιου ξεχύμηκαν ὅλοχρυσες καὶ ἀπλώμηκαν κατὰ τὴν ἀνατολή.

Τὰ παιδιά ἔπαιψαν ἀμέσως τὰ παιγνίδια καὶ χτυπώντας τὰ παλαμάκια, τραγουδοῦσαν χαρούμενα :

"Ηλιος καὶ βροχή !
τοῦ Θεοῦ εὐχή !

"Εκείνη τὴ στιγμὴ ἔνα θέαμα πολὺ ὅμορφο φάνηκε κατὰ τὰ ἀνατολικὰ τοῦ ὁρίζοντα καὶ τὰ παιδιά στάθηκαν μὲ ἔκσταση καὶ ἔβλεπαν.

‘**Ηταν τὸ οὐράνιο τόξο, ποὺ καθώς ἔγερνε με-**
γαλόπρεπα ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, ἦταν μιὰ χαρά.

— **Ποτὲ δὲν εἶχα ίδη πιὸ δμορφο οὐράνιο τόξο!**
εἶπε μὲν θυμησιμὸ δὲ Πάνος.

— **Αλήθεια, εἶναι σωστὴ ζωγραφιά ! εἶπε καὶ δὲ**
Νίκος.

‘**Ο δάσκαλος, ποὺ ἦταν παρέκαι καὶ παρακολου-**
**θεῖσε τὰ παιδιά, πλησίασε καὶ τὰ ωτήσε ἀν ἔξ-
ρευν πῶς γίνεται τὸ οὐράνιο τόξο· μὰ κανένας δὲν
ἀπαντοῦσε.**

Τότε ὁ δάσκαλος εἶπε:

— Θὰ σᾶς δώσω ἡγὼ τὴν ἔξηγηση κατόπι. Τώ-
ρα κοιτᾶτε τὸ οὐράνιο τόξο, δσο μπορεῖτε περισσό-
τερο. Κοιτᾶτε νὰ τὸ χρωτάσετε, γιατὶ λίγες φορὲς
παρουσιάζεται ἔτσι καθαρά, δπως εἶναι τώρα.

Τὰ παιδιὰ γύρισαν κατὰ κεῖ καὶ κοίταζαν μ' εύ-
χαρίστηση αὐτὸ τὸ δμορφο φαινόμενο.

Τώρα θέλω κάτι, εἶπε ὁ δάσκαλος. Νὰ βάλετε
τὴν προσοχή σας καὶ νὰ ξεχωρίσετε τὰ χρώματα,
ποὺ ἔχει τὸ οὐράνιο τόξο.

Τὰ παιδιὰ κοίταζαν προσεχτικώτερα τὸ οὐράνιο
τόξο καὶ πρῶτος δὲ Γιωργος ἀρχισε νὰ λέη ἀργὰ
ἀργὰ τὰ χρώματα, ἀκολουθώντας τὴ σειρὰ ἀπὸ τὰ
μέσα πρὸς τὰ ἔξω.

— Μενεξεδένιο.... μπλέ.... πράσινο.... κίτρινο....πορ-
τοκαλί.... κόκκινο.

— Μάλιστα, ἔτσι εἶναι, εἶπε ὁ δάσκαλος. Κάνω
δμως μιὰ συμπλήρωση. Ἀνάμεσα στὰ χρώματα μπλέ
καὶ πράσινο βρίσκεται ἔνα ἄλλο χρῶμα, ποὺ δὲν
ξεχωρίζει καλά. Αύτὸ εἶναι τὸ ἀνοιχτὸ μπλέ, ποὺ

λέγεται καὶ θαλασσί. "Ας πὴ τώρα ἕνας δὲ τὰ χρώματα τοῦ οὐράνιου τόξου.

Ο Κώστας εἶπε:

— Θὰ τὰ εἰπῶ ἐγώ, μ' ἀντίθετη σειρὰ ἀπὸ αὐτῆς ποὺ πήρε ὁ Γιωργος. "Ετσι ἔχομε κόκκινο, πορτοκαλί, κίτρινο, πράσινο, θαλασσί, μπλέ καὶ μενεζέδενιο.

— "Όλα αὐτά, εἰπ' ὁ δάσκαλος, θὰ τὰ καταλάβετε καλύτερα μὲ τὴν ἔξηγηση, ποὺ θὰ σᾶς δώσω κατόπι.

Σὲ λόγο ἡ βροχὴ ἔπαψε. Τὰ σύννεφα ἄρχισαν νὰ σκερπίζωνται καὶ ὁ ἥλιος ἀπλωσε παντοῦ τὶς ἀχτίδες του. Τὸ οὐράνιο τόξο δὲ φαινόταν πιά.

Τὰ παιδιὰ μπῆκαν κατόπι στὸ σχολεῖο καὶ κάθισαν στὴ θέση τους.

Ο δάσκαλος ἔφερε τότε ἕνα μεγάλο χαρτὶ μαῦρο, τοῦ ἔκαμε στὴ μέση μιὰ μικρὴ τρύπα καὶ μὲ αὐτὸ σκέπασε τὸ τζάμι τοῦ παράθυρου ποὺ ἔμπαινε ὁ ἥλιος.

Μιὰ ἀχτίδα τοῦ ἥλιου, πέρασε τότε ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ χαρτιοῦ καὶ ἔπεσε ἀπάνω σὲ μιὰ κόλα ἀσπρού χαρτιοῦ, ποὺ τὴν εἶχε βάλει ἐπίτηδες ὁ δάσκαλος ἐκεῖ ἀντίκρῳ.

— Ἐδῶ ἀπάνω, στὸ λευκὸ χαρτί, ἔχομε τὸ φῶς μιᾶς ἀχτίδας τοῦ ἥλιου ποὺ μᾶς φαίνεται ἀσπρο. Προσέξετε δμως νὰ ίδητε τί θὰ γίνη αὐτὴ ἡ ἀχτίδα. Στὴ δοκιμὴ ποὺ θὰ κάμωμε παίρνομε αὐτὸ τὸ γιαλί, πού, καθὼς βλέπετε, ἔχει τὶς δυὸ ἀπέναντι βάσεις τριγω-

νικής καὶ τις τρεῖς ἔδρες γύρῳ δρυμογώνιες παραλη-
λόγραμμας.

Τὸ χαλὶ αὐτὸ, δῆπος ξέρετε, λέγεται πρίσμα.

Ο δάσκαλος, λέγοντας αὐτά, ἔβαλε τὸ πρίσμα
στὴν ἀχτίδα ἔτσι, ποὺ τὸ φῶς τῆς πέρασε μέσα ἀπ’
αὐτὸ. Η ἀχτίδα χωρίστηκε τότε σὲ πολλὰ χρώματα
ποὺ διακρίνονταν δῆλα ἀπάνω στὸ χαρτί.

— Μὰ τὰ χρώματα αὐτὰ εἶναι τὰ ἴδια, σὰν ἔ-
κεινα, ποὺ εἴδαμε στὸ οὐράνιο τόξο! εἶπε ὁ Νίκος.

— Απαράλλαγτα, ἀπάντησε ὁ δάσκαλος.

Ο Παῦλος δείχνοντας ἔνα ἔνα τὰ χρώματα, ποὺ
ῆταν ἀπάνω στὸ χαρτί, ἔλεγε :

— Μενεξεδένιο, μπλέ, θαλασσί, πράσινο, κίτρινο,
προτοκαλί, κόκκινο. "Όλα καθαρὰ καὶ ώραῖα.

Ο δάσκαλος εἶπε :

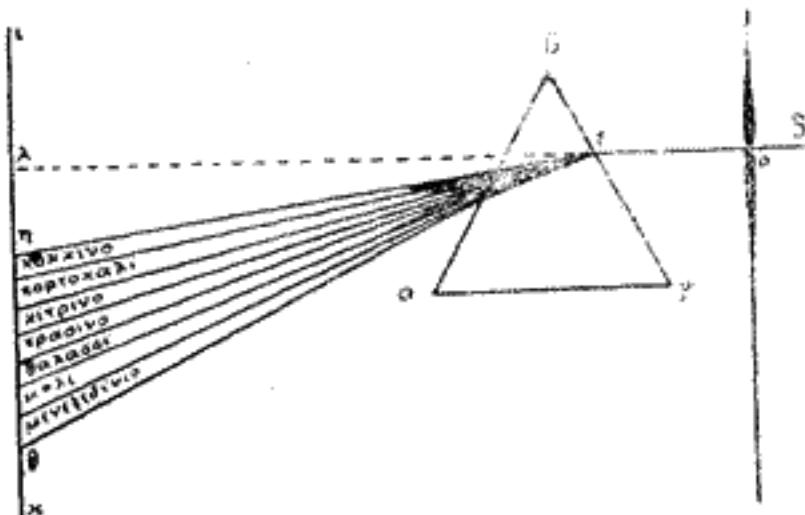
— Τὸ παράδειγμα αὐτὸ σᾶς ἔκαμε βέβαια νὰ μά-
θετε κάτι, ποὺ δὲν τὸ γνωρίζατε ως τώρα. Ποιό εἶν
αὐτό;

Ο Πάνος εἶπε :

— Έμάθαμε ὅτι τὸ ἡλιακὸ φῶς δὲν εἶναι ἀπλό,
ἀλλὰ σύνθετο ἀπὸ τὰ ἔφτα χρώματα ποὺ βλέπομε
ξεχωρισμένα ἀπάνω στὸ ἀσπρό χαρτί.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ δάσκαλος. Προσέχετε τώρα
νὰ ιδοῦμε, πῶς ξεχωρίζεται τὸ φῶς τῆς ἡλιακῆς
ἀχτίδας. Λοιπὸν ἔχομε τὸ πρίσμα *αβγ*, καθὼς εί-
ναι ζωγραφισμένο, παρακάτω, ποὺ παρασταίνει τὴν
τομή του, καὶ ἀπέναντι ἀπ’ αὐτὸ τὸ χαρτί *ικ*.
Η ἡλιακὴ ἀχτίδα δε ποὺ περνάει ἀπὸ τὴν ὄπὴ ο,
μόλις φτύσῃ στὴν ἔδρα *βγ* δὲν ἀκολουθεῖ τὴν εύ-
θεῖα *ελ*, ἀλλὰ παθαίνει θλάση, κι ἀμέσως χωρί-

ζεται σε πολλες φωτεινες αχτίδες εηθ, που κάνθε μία έχει δικό της χρώμα. "Ετσι βλέπομε άπανω στα χαρτί *τη*, που πέφτουν οι φωτεινες αχτίδες ο- λα τα χρώματα του ουρανίου τόξου στη σειρά, ο- πως είναι σημειωμένα στο σχήμα αντό έδω:

‘Ο χωρισμός αύτὸς τῆς ἡλιακῆς ἀγτίδας λέγεται ἀνάλυση τοῦ φωτὸς καὶ ἡ φωτεινὴ λουρίδα ηθ λέγεται ἡλιακὸ φάσμα.

"Επειτα δέ δάσκαλος ἔπειρον οὐδησε:

— "Ο,τι είδατε έδω στὸ παράδειγμά μας, τὸ ίδιο γίνεται καὶ στὸν ὁρίζοντα, ὅταν φαίνεται τὸ οὐράνιο τόξο. Ἐκεῖ δημοσίᾳ τὸ γιάλινο πρίσμα τὸ ἀντικατασταίνουν οἱ σταλαματιὲς τῆς βροχῆς. Γι' αὐτὸ μόλις πάψῃ νὰ βρέχῃ, χάνεται ἀμέσως τὸ οὐράνιο τόξο.

‘Ο Πάνος εἶπε :

— Στὸ νερὸ ποὺ ἔπειται ἀπὸ τὴ φτερωτῆ

τοῦ νεούμυλου, ἐχω ἵδη πολλὲς φορὲς νὰ γίνεται αὐτὸ τὸ φαινόμενο, μὰ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ ἔξη-
ζήσω. Μὲ αὐτὰ ὅμως ποὺ ἀκούσαμε τώρα, ἔλυσα τὴν ἀπορία μου.

Βέβαια, εἶτε ὁ δάσκαλος, καὶ στὸ νερὸ, ποὺ πετιέται ἀπὸ τὸν τροχὸ τοῦ νεούμυλου, καὶ στοὺς καταρράχτες καὶ ὅπου ἀλλοῦ πέφτουν στάλες νεροῦ γίνονται οὐράνια τόξα.

— Ο Νίκος εἶπε :

— Χτὲς τὸ μεσημέρι τὴν ὥρα, ποὺ ἔβρεχε, φάνηκε ὁ ἥλιος μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα ἀρκετὴ ὥρα, μὰ γιατί δὲν παρουσιάστηκε τὸ οὐράνιο τόξο ;

— "Εκαμες καλὴ ἐρώτησῃ, ἀπάντησε ὁ δάσκαλος. Νὰ ξέρετε λοιπόν ὅτι, γιὰ νὰ γίνη οὐράνιο τόξο πρέπει οἱ ἀχτίδες τοῦ ἥλιου νὰ πέφτουν πάντα λοξά. "Λν πέφτουν κατακόρυφα, δπως γίνεται τὸ μεσημέρι, τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν παρουσιάζεται ποτέ. "Ἐγει ἔξεταστῇ μὲ ἀκρίβεια, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ γίνη οὐράνιο τόξο ἂν ὁ ἥλιος εἶναι ψηλὰ στὸν δρᾶζοντα περισσότερο ἀπὸ 42° . "Οσο χαμηλότερα λοιπὸν εἶναι ὁ ἥλιος, τόσο πιὸ μεγαλύτερο παρουσιάζεται τὸ φαινόμενο αὐτό. "Ετοι εἶναι παρατηρημένο, πὼς τὰ μεγαλύτερα καὶ διορθώτερα οὐράνια τόξα γίνονται τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδν, ποὺ οἱ ἀχτίδες τοῦ ἥλιου πέφτουν πολὺ λοξά.

Ο Ηάνος εἶπε :

— "Ἐχω προσέξει ὅτι τὰ οὐράνια τόξα σὲ ἄλλους τόπους γίνονται περισσότερο καμπυλωτά καὶ • ἄλλους λιγότερο. Πῶς γίνεται αὐτό ;

— Ή παρατηρησή σου είναι σωστή, είπε ό δάσκαλος. Τὸ πολὺ ἡ τὸ λίγο καμπύλωμα τοῦ οὐράνιου τόξου ἔχει σχέση μὲ τὸν τόπο, ποὺ βρισκόμαστε. "Ἐτσι ἂν εἴμαστε σὲ τόπο χαμηλὸ θὰ ιδοῦμε μικρὴ καμπύλη." Λν δικώς βρεθοῦμε ἀπάνω σὲ ψηλὸ βούνο τὴν ὥρα, ποὺ γίνεται οὐράνιο τόξο θὰ ιδοῦμε τὴν καμπύλη τοῦ πολὺ μεγάλη. "Ἐκεῖνοι μάλιστα, ποὺ ἀνεβαίνουν μὲ ἀεροπλάνο πολὺ ψηλὰ στὸν οὐρανὸντα δὲ βλέπουν πιὰ τόξο, ἀλλὰ διλόκληρον κύκλο.

28. ΜΑΡΑΣΜΟΣ.

"Ἔταν σ' ἔνα λιμάνι τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἀπάνω στὴ ζουμελιώτικη ἀκτῇ, σὲ μὰ σκάλα ὅπου ἀνάρια καθηρεφτίζονται στὸ γιαλὸ σὲ μὰ γραμμὴ τὰ σπίτια, κι ἀγναντεύεις ἀντικρυ τὸ Μωριά, ποὺ στεφανώνουν ψηλὰ οἱ κορυφὲς τῆς Ζείριας. Θέλεις νὰ πῆς πῶς ἥταν ἡ Βιτρινίτσα θέλεις ἡ Ἰτιά.

Καμψὰ ἐκατοστὶ δργιὲς ἀνοιχτὰ ἥταν ἀραγμένη μιὰ μπρατσέρα δμοδφη, καινούργιο καραβάκι, ποὺ δτι λὲς κι εἶχε ξεγλυστρηση ἀπὸ τὰ σκαριὰ τοῦ Γαλαξειδιοῦ.

"Ἔταν ἑτοιμη νὰ τὰ πριμάρῃ. Τὸ πρᾶμα φανόταν καθαρά. Γιατὶ κι ὁ φλόκος ἥταν ἀπλωμένος καὶ χώρια ἀπ' αὐτὸ ἴσιαζαν καὶ τὸ τρουγκέτο καὶ τὴ μαΐστρα.

"Ἄξαφνα βλέπω νὰ λύσουν τὴ φελούκα του ἀπὸ τὴν πρύμη καὶ νὰ τὴν στέλνουν ἔξω. "Ἐνας μονάχα

ναύτης ήταν στο πρυμνιό κουπί τὸ μοναχό, στριφογυνοῖζεντάς το σὰν ἔλικα βαποριοῦ.

Διπλασιώνει η βάρκα στὴν ἀμμουδιά, μπρὸς στὰ μαγαζιὰ τοῦ γιαλοῦ, καὶ μάλιστα μπροστὰ σὲ μᾶς ισχιάδα, ποὺ εἶχαν στημένη μὲ πασσάλους ἀπάνω στὴν θάλασσα, γιὰ νὰ παίρνουν ἐκεῖ μὲ τὸ μπάτη τὸν δρυγιλέ τους οἱ θεριακλῆδες. Κι ἐκεῖ ποὺ διπλάσωσε, βλέπω τὸ ναύτη ν' ἀρπάζῃ τὸ μαῆρο τὸ σκυλί, ἔτσι σὰν τραγὶ ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ ἀπὸ τὴν ράχη καὶ νὰ τὸ πετάξῃ μὲ δύναμη ἔξω. Καὶ ὅπως τὸ πέταξε, λάμνοντας μὲ δυνατὲς κουπιές ἀνοίχτηκε ἀμέσως καὶ τράβας μὲ βίᾳ κατὰ τὴν μπρατσέρα.

Μὰ τὸ σκυλὶ φίχτηκε στὴ θάλασσα, κυνηγόντας τὴν βάρκα, καὶ κολύμπας οὐρλιαζόντας λυπητερά. Ἐλαμνεὶς ὁ ναύτης μὲ τὸ μοναχὸ κουπί, καργάροντας ὅσο μποροῦσε τὸ δρόμο τῆς βάρκας, μὰ καὶ τὸ σκυλὶ ἀπελπιομένο χτύπας ὅσο μποροῦσε μὲ τὰ ποδάρια τὸ νερὸ κι ἔφτασε τὸ φελούντι.

Τότε ὁ ναύτης μὲ ἄγριο θυμὸ σηκώνει τὸ κουπὶ καὶ τὸ χτυπᾶ τὸ ἀμοιδὸ στὸ κεφάλι, λέγοντας:

— Νά... ποὺ νόμισες πὼς θὰ γυρίσης πάλι στὸ καράβι.

Τότε οὐρλιασε τὸ ἔρημο πιὸ θλιβερά· θέλεις ἀπὸ τὸν πόνο, θέλεις ἀπὸ καημό. Δὲ γύρεψε ν' ἀκολουθήσῃ πιὰ τὴν βάρκα, ἀλλὰ χαλχάλιζε* μὲ τὰ ποδάρια τὰ νερά, χωρὶς σκοπό, χωρὶς νόημα, ἵσασια νὰ μὴ βουλιάξῃ.

Εἶδα τότε τὴν φελούντα νὰ διπλαρώσῃ τὴν μπρατσέρα· ὁ ναύτης τὴν ἔδεσε στὴν πρύμνη καὶ σαλ-

* Χαλχάλιζε=μόλις κουνοῦσε.

τάρισε ἀπάνω. Καὶ ἡ μπρατσέρα ὅλο καὶ σαλπά-
ριζε. Ἐτρίξε ἡ ἀλυσσίδα δυνατά, καὶ σὲ λίγο πῆ-
ραν μέσα τὸ ἀγγουρέτο. Φυσοῦσε καλούτσικο μαϊ-
στράλι καὶ στὴ στιγμὴ πῆραν τὰ πανιά καὶ ὁ φλόκος
καὶ τὸ τρουγκέτο καὶ ἡ μαΐστρα.

Χύθηκε σὰ χέλι ἀπάνω στὰ νερά ἡ μπρατσέ-
ρα, ἀφήνοντας πίσω ἀπὸ τὴν πρύμη χοζλάτο αὐλάκι,
καὶ τραβώντας γοργὰ μὲς ρότα κατὰ τὸ Λέγιο.

Τὸ σκυλί ὅλο καὶ οὐδλιαῖς χτυπώντας μέ ἀ-
πελπίσια τὴν θάλασσα καὶ τραβώντας κατὰ τὸ πέ-
λαγο. Ἀλλὰ μάκρωνε ὅλοένα γοργὰ ἡ μπρατσέρα
καὶ στὸ τέλος ἀπελπίστηκε.

Γύρισε τὸ κεφάλι κατὰ τὴν στεριὰ καὶ μὲ κό-
πο πολὺ καὶ ἀγωνία ἔφτασε νὰ βγῆ καὶ νὰ πέσῃ
σὰν ψόφιο ἀπάνω στὶς τοῦφες ἀπὸ τὰ φύκια, ὅ-
που εἶχε σωριάσει ὁ μπάτης, ἀποκάτω ἀπὸ τὴν σκι-
άδα, ποὺ εἶχε στήσει ὁ παφετζῆς ἀκουμπώντας τὴν
στὸ μουράγιο.

Μόλις ἔφτασε, σηκώθη ὅλόρυθο καὶ τεντώνοντας
τὸ λαιμὸ ὅλο καὶ οὐδλιαῖς σπαραγκτικά, ἀγναντεύο-
ντας τὰ δισπορά πανιὰ τῆς μπρατσέρας, ποὺ γόνευαν
θολὰ στὴν καταγνὰ τοῦ πελάγου.

Ἐφούσκωνε καὶ μάζευε στὴ βαριά του τὴν ἀνάσα
σὰ φυσερὸ ἡ κοιλιά του καὶ τουφτούριας παγωμένο,
ἐνῶ ἐστράγγιζε ἀπὸ πάνω του τὸ ἀφινδὸ νερό.

Τὸ ἔβλεπα ἔκει τρεῖς μέρες παθισμένο πάντα
στ' ἀκρογιάλι ν' ἀγναντεύῃ τὸ πέλαγο. Λὲν ἐσά-
λευε ἀλὸ κεῖ. Τοῦ πήγανα ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἔκεινη
τὴν ἔξεδρα τοῦ γιαλοῦ φωμί, κόκκαλα, μὰ τοῦ κάκου.
Δὲν ἐνοοῦσε οὔτε νὰ μυριστῇ τροφή. Κι ὅλο καὶ

σούρωνε καὶ περδουκλώνονταν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τὰ πόδια του, ὅταν ζητοῦσε νὰ κινηθῇ, σὰ νὰ εἶχαν παρέλιση· καὶ τὰ παγίδια του ἐμετριόνταν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πετσί του.

Τὰ παιδιὰ τοῦ ἔκαναν μαρτύρια, γιατὶ δὲν εἶχε ἀφέντι· ἥταν ἔλεγαν, σκυλὶ τοὺς δρόμου. Βροχὴ ἔπειταν ἀπάνω τοι· οἱ πέτρες· τὸ κούτσαναν κιύλας γιὰ καλά. Ἀλλ’ αὐτό, πρᾶμα παράξενο, δὲν ἐνοοῦσε νὰ φύγῃ. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὶς σανίδες τῆς σκιάδας, πάντα ἔκει. Τί ξέρεις; τοῦ φαινόταν Ἰσως πῶς ἥταν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν κουπαστή τῆς μπρατσέρας του, τοῦ σπιτιοῦ του. Καὶ ὅμως τοῦ ἔκαναν τόσα τὰ παιδιά, ποὺ κι ἐγὼ ἀπορῶ, πῶς δὲν τὸ εἶχαν τελειωμένο.

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ τὸ χάιδεψα πολύ, τοῦ ἔδεσα τὸ λαιμὸ μὲ ἓνα μαντήλι καὶ ζήτησα νὰ τὸ πάρω μαζί μου στὸ σπίτι, ποὺ εἶχα στὸ γιαλὸ κοντά. Μὲ ἀκολούθησε χωρὶς ἀντίσταση κουνώντας τὴν οὐρά του.

“Αμα ἔφτασα στὸ σπίτι τὸ ἔλυσα καὶ τὸ χάιδεψα πολύ. Μὲ κοίταζε μὲ τὰ πιστὰ μάτια τοῦ σκυλιοῦ, δὲν εὐγνωμοσύνη καὶ συμπάθεια, μάτια ποὺ ἀν καὶ ζῶ, ζωγραφιζόταν ἀπάνω τους δὲν δὲν βαθὺς καημός, ποὺ σοῦ σπάραζε τὴν ψυχὴ καὶ γλύφοντάς μου τὰ χέρια ἔφυγε ἀργά, ἀργά.

Σὲ λίγο γύρισε τὸ κεφάλι καὶ κουνώντας τὴν οὐρὰ μὲ ἔκοιταξε πάλι μὲ τὰ πονεμένα μάτια του καὶ τράβηξε.

Τὸ ἔνιωσα τὸ δυστυχισμένο! Δὲν ἥθελε νὰ τὸ παρεξηγήσω. “Αλαλο ἥταν τὸ στόμα του, ἀλλὰ ἔκει-